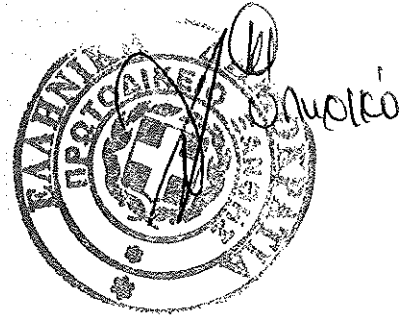

Αριθμός Απόφασης : 472 /2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ
(Διαδικασία Ασφαλιστικών μέτρων)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Δομνίκη Λασπά, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 20^η Νοεμβρίου 2013, χωρίς την σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την αίτηση με αριθμό κατάθεσης ΑΣΦ 340/21-8-2013 και με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας, με την επωνυμία: «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο: «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στον Δήμο Φιλοθέης - Αττικής, Λ. Μεσογείων, αριθ. 231, όπως νομίμως εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της, του Δ.Σ. Ξάνθης, η οποία κατέθεσε σημείωμα μαζί με το υπ' αριθμόν γραμμάτιο είσπραξης Δ.Σ. Ξάνθης.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) Της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, ιδιοκτήτριας της επιχείρησης καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που λειτουργεί στην ίδια ως άνω διεύθυνση, **2)** Της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία

που εδρεύει στην και
εκπροσωπείται νόμιμα, ιδιοκτήτριας της επιχείρησης καφέ-μπαρ με τον
διακριτικό τίτλο που λειτουργεί στην ίδια ως άνω
διεύθυνση, **3)** Της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία
που εδρεύει στην
και εκπροσωπείται νόμιμα, ιδιοκτήτριας της επιχείρησης καφέ-μπαρ με
τον διακριτικό τίτλο που λειτουργεί στην ίδια ως άνω
διεύθυνση και **4)** Της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία
του
εδρεύει στην και εκπροσωπείται
νόμιμα, ιδιοκτήτριας της επιχείρησης καφέ-μπαρ με τον διακριτικό
τίτλο που λειτουργεί στην ίδια ως άνω διεύθυνση, οι
οποίοι δεν παραστάθηκαν, ούτε εκπροσωπήθηκαν από κανένα.

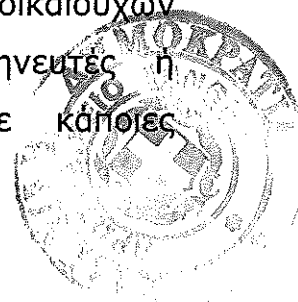
Κατά τη συζήτηση της αίτησης, η πληρεξούσια δικηγόρος της
αιτούσας ανέπτυξε τους ισχυρισμούς της, προσκόμισε έγγραφα και
ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

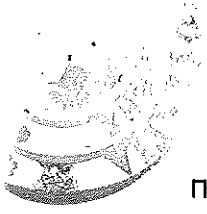
ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I.Η αιτούσα πριν αρχίσει η προφορική συζήτηση της υποθέσεως, με
δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της που σημειώθηκε επί του
δικογράφου της αιτήσεως, λόγω μη τηρήσεως πρακτικών,
παραιτήθηκε, από το δικόγραφο της αιτήσεως, ως προς τις 2^η, 3^η και
4^η των καθ'ων, οπότε ως προς αυτές θεωρείται η αίτηση ως μη
ασκηθείσα με δικονομικό επακόλουθο την κατάργηση της δίκη ως
προς τις ανωτέρω καθ'ων (αρ. 294 εδ. α', 295 παρ. 1 και 297 του
ΚΠολΔ).

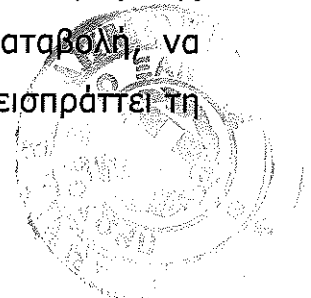
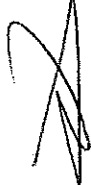
II.Ο Ν. 2121/93 προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων
συγγενικών δικαιωμάτων αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή
εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες

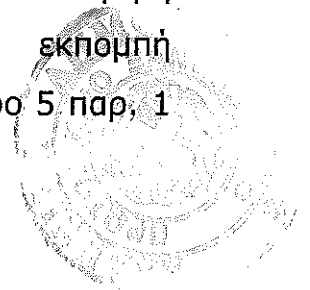
περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π. ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του Ν. 2121/93 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ.3 Ν. 2121/93). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εκχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και

διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ.2 Ν.2121/93) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τα σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής. Περαιτέρω με το άρθρο 46 παρ.1 του Ν. 3905/2010 προστέθηκε παρ.6 στο άρθρο 49 του Ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παρ. 1,2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική και εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη

σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/6-10-2011. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι προ της ίδρυσης του ενιαίου ως άνω οργανισμού λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του Ν.2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών. Η έγκριση λειτουργίας του ως άνω ενιαίου οργανισμού έγινε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β'. Από την ίδρυσή του δε και εφεξής, όπως αναφέρεται στην ως άνω υπουργική απόφαση αναστέλλονται οι αρμοδιότητες διαχείρισης και είσπραξης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, μελών του ενιαίου οργανισμού, δηλαδή των τριών ως άνω οργανισμών, για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο ενιαίος αυτός νεοσύστατος οργανισμός, με εξαίρεση μόνο τις εκκρεμείς δίκες, που έχουν ανοιγεί με τα μέλη αυτά του οργανισμού κατά την ίδρυση του τελευταίου, οι οποίες συνεχίζονται με τους αρχικούς διαδίκους μέχρι την αμετάκλητη περάτωσή τους. Εξάλλου ο νόμος 2121/93 στο άρθρο 55 παρ.2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς

και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου παραπάνω νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, ν' αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού ». Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικό δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του Ν 2121/93 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν 2054/92 (ΦΕΚ Α' 104/30-6-1992) « Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961 », ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ, 1

του ίδιου νόμου «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ) το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής, ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν.

2054/92, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφήματων), τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις (του Ν 2054/92) συνάγεται σαφώς, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάσθηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ 2 του Ν 2121/93, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58

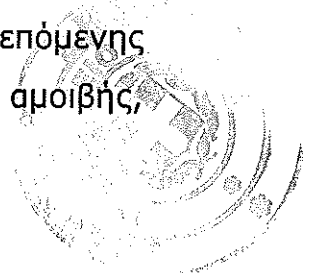

του ίδιου νόμου στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ 2 του Ν 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ 2 του Ν 2054/92), « σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (βλ. ΜΠρΑΘ 418/2004, ΜΠρΘεσ 14115/2004, ΜΠρΘεσ 12188/2004, ΜΠρΘεσ 29236/2002, ΜΠρΘεσ 12368/2004, ΜΠρΘεσ 33798/2002 αδημ). Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. α' του Ν.2121/1993 (σύμφωνα με την οποία "τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα") και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα" δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας,

που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, ο ενάγων οργανισμός νομιμοποιείται και μπορεί πάντα να ενεργεί, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζει κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τον συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής,

αντίκειται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, όπως αβάσιμα διατείνεται ο εναγόμενος. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν

αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο μέλος του ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4εδ. β' του Ν. 2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 § 1 εδ. ε' του ίδιου νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 §§ 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 § 1 του Ν. 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του Κ.Πολ.Δικ.), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ. σχετικά με τα προεκτεθέντα: την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαια Ν.Θ.Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία» εκδ. β', σελ. 379, Διονυσίου Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα» εκδ. β', αριθ. 207, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Ματθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδοση 1997 κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή

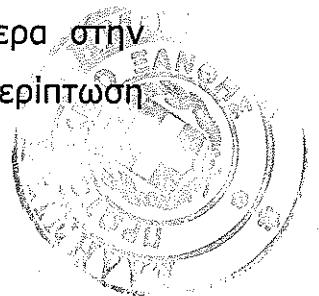

και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου "Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο" ΕΛΛΔνη 33, 485, 490, ΕφΑθ 472/2009 δημ.στη ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 2187/2008 δημ.στη ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 929/2010 αδημ., Ε.Α. 6252/2004 ΔΕΕ 2005, 425, Πολ.Πρωτ.Θεσ 3953/2008, δημοσιευμένη στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Μον.Πρ.Κοζ. 281/2005 Τ.Ν.Π. του Δ.Σ.Α., Μον.Πρ.Πείρ. 4454/2006 αδημ., Μον.Πρ.Αθ. 413/2004 αδημ., Μον.Πρ.Αθ. 9646/2001 ΔΕΕ 2002, 275).

III. Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με την κρινόμενη αίτησή της, κατά εκτίμηση του συνόλου του περιεχομένου και του αιτήματός της, εκθέτει ότι η ίδια ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, η λειτουργία της δε εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο αναφερόμενο ΦΕΚ. Ότι μέλη της είναι οι μέχρι την ίδρυσή της οργανισμοί ο πρώτος με την επωνυμία GRAMMO για τους μουσικούς, ο δεύτερος με την επωνυμία ΕΡΑΤΩ για τους τραγουδιστές και ο τρίτος με την επωνυμία ΑΠΟΛΛΩΝ για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, έχοντας τις αναφερόμενες στον παραπάνω νόμο αποκλειστικές αρμοδιότητες διαχείρισης, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου για λογαριασμό των μελών της, οι εξουσίες των οποίων έχουν ανασταλεί με τον ως άνω νόμο, για τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα ήχου και εικόνας κ.λπ για παρουσίαση έργων στο κοινό. Ότι τα μέλη της-οργανισμοί, τους οποίους εκπροσωπεί, έχουν υπογράψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους ενδεικτικά αναφερόμενους στην αγωγή αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για την είσπραξη και

τη διανομή της εύλογης αμοιβής αλλοδαπών φορέων, σε κάθε δε περίπτωση έχουν την εξουσία αυτή για τους τελευταίους, καθόσον όλο το ξένο ρεπερτόριο δημοσιεύεται συγχρόνως στην Ευρώπη, αμέσως μετά την πρώτη έκδοσή του. Περαιτέρω εκθέτει ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/93, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η πρώτη των καθών, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως η τελευταία, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται κατάστημα καφέ-μπαρ επί της οδού

εμβαδού 350 τ.μ, με τον διακριτικό τίτλο και χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, αρνήθηκε την καταβολή τέτοιας αμοιβής και την οποιαδήποτε σχετική διαπραγμάτευση, παρότι κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013 χρησιμοποίησε στο κατάστημά της, που λειτουργεί από 8 έως 12 μήνες το έτος, καθημερινά, όλες τις ώρες της λειτουργίας του, μουσική από υλικούς φορείς ήχου, με μουσικό ρεπερτόριο το οποίο προσδιορίζει αναφέροντας στην αίτησή της δειγματοληπτικά έργα ελλήνων καλλιτεχνών. Ότι, με βάση τις ελάχιστες κατ' έτος επί μέρους αμοιβές που καθορίζονται για τα επίδικα έτη στο αμοιβολόγιο που συνέταξε, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με προσδιορισμό ελάχιστου ποσού κατ' έτος, για επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως το κατάστημα της πρώτης καθής και τα οποία (ελάχιστα ποσά) συναρτώνται με το εμβαδόν και τη διάρκεια της λειτουργίας χρήσης του, η συνολική εύλογη αμοιβή, που οφείλει η τελευταία για την προαναφερόμενη χρήση, για τα έτη 2011, 2012 και 2013, ανέρχεται στο ποσό των 21.771,00 ευρώ, συνυπολογιζομένου και του ΦΠΑ 23% των σχετικών τιμολογίων. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, το οποίο εκτίθεται εκτενέστερα στην κρινόμενη αίτηση, επικαλούμενη δε περαιτέρω επείγουσα περίπτωση

προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητά α) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η 1^η καθης η αίτηση, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο για τα επίδικα έτη στα ποσά που αναφέρει για το καθένα και συνολικά σε 21.771,00 € μετά του ΦΠΑ, που αντιστοιχεί στο ελάχιστο κατ' έτος ποσό των 5.900 € μετά του ΦΠΑ εκ 23% για κατάσταση εμβαδού 201-300 τ.μ, όπως έχει καθοριστεί από το αμοιβολόγιό της, να υποχρεωθεί η 1^η καθης η αίτηση να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ του αιτουμένου ποσού, δηλαδή 10.885,50€, και β) να προσκομίσει σ' αυτήν (αιτούσα) καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε την παραπάνω περίοδο, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίσει να τους προσκομίζει κάθε μήνα και γ) να καταδικασθεί στη δικαστική της δαπάνη, που αποτελείται από την αμοιβή των εισπρακτόρων της, την σύνταξη και κοινοποίηση της αίτησης και αμοιβή του δικηγόρου της, ύψους 500€.

IV. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 686 επ. του Κ.Πολ.Δ.). Η αίτηση είναι ορισμένη και νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη, στηριζόμενη στις εκεί αναφερόμενες διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 74, 176, 450 και επ., 729, 731, 732 του Κ.Πολ.Δ., 901 και επ. του Α.Κ εκτός από το αίτημα περί παράδοσης εκ μέρους της 1^{ης} καθης η αίτηση, καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, κατά το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντιστοίχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου (2121/1993) και συνεπώς προϋποθέτει τη

δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της 1^{ης} καθης στο κατάστημά της, είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μη έχει γεννηθεί υποχρέωση της τελευταίας για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωσή της. Τέλος, μη νόμιμο και επομένως απορριπτέο κρίνεται και τό αίτημα της αιτούσας να συμπεριληφθεί στα δικαστικά της έξοδα και η αμοιβή του εισπράκτορά της, λαμβανομένου υπόψη ότι η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά της έξοδα, με συνέπεια να μη αποτελεί αποδοτέο, κατά τη διάταξη του άρθρου 189 του Κ.Πολ.Δ., έξοδο, ενώ η αιτούσα δεν επισυνάπτει στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων της, δεν προσδιορίζει δε συγκεκριμένα, κατά είδος και ποσό, τα επί μέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το συνολικώς αιτούμενο ποσό των επτακοσίων ευρώ (500 €), ως εκ τούτου δε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., το Δικαστήριο, σε περίπτωση τυχόν επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές της (βλ. σχετ. Α.Π. 1584/1997, ΕλλΔνη 39, σελ. 1284). Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί κατ'ουσίαν, λαμβανομένου υπόψη ότι για το παραδεκτό του καταψηφιστικού αιτήματός της δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου, καθόσον η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται μόνο κατά τη συζήτηση της αγωγής για τις επίδικες απαιτήσεις, όχι δε κατά την προσωρινή επιδίκασή τους με τη μορφή ασφαλιστικού μέτρου (πρβλ. άρθρ. 1 του Ν. Γ90Η/1912, βλ. Π. Τζίφρα Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. τρίτη (1980), σελ. 245), ερήμην της 1^{ης} καθης, η οποία αν και νομότυπα κλητεύθηκε για την 2-10-2013, οπότε αναβλήθηκε η συζήτηση της υπόθεσης με αίτημα και της 1^{ης} των καθών, που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου Ευαγγελίας

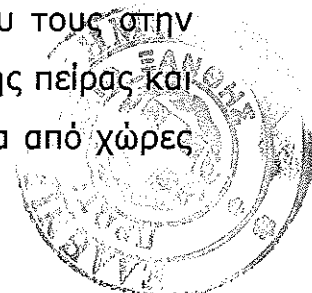

Δεληγιώργη, για τη σημερινή δικάσιμο, (βλ. τα από 2-10-2013 πρακτικά αυτού του δικαστηρίου) , δεν εμφανίσθηκε στη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία εκφωνήθηκε η υπόθεση με τη σειρά της από το οικείο έκθεμα, (βλ. την υπ' αριθμ. 10285Δ/26-8-2013 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ξάνθης Βασιλείου Βερβερίδη). Το Δικαστήριο ωστόσο θα πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σα να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες.

V. Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας Ιωάννη Κοσμίδη, που εξετάσθηκε νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζει η αιτούσα, τις φωτογραφίες, αυτά που ανέπτυξε προφορικά κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και διέλαβε στο σημείωμα που κατέθεσε εντός της δοθείσας σχετικής προθεσμίας η πληρεξούσια δικηγόρος της αιτούσας και από όλη γενικά τη διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του ως άνω νόμου και με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/6-10-2011, ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, η λειτουργία της δε εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β'. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης , οι οποίοι προ της ίδρυσης της αιτούσας λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του Ν.2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών

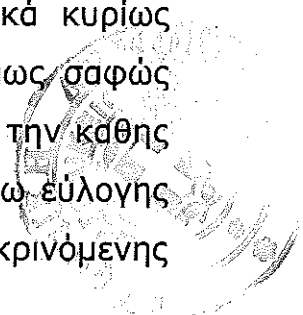
φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων ο καθορισμός, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου, για τις οποίες αρμόδια πλέον κατέστη η αιτούσα, η οποία νομιμοποιείται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν. 2121/1993 να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζει τους πίνακες των μελών της και δηλώνει ότι έχει αυτή την εξουσία. Ήδη η αιτούσα, ως διαχειριζόμενη και ενεργώντας για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών της, έχει καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις τους έχουν εκδοθεί πολλές δικαστικές αποφάσεις, αρκετές από τις οποίες προσκομίζει με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιείται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ολλανδικό «SENA», το γερμανικό «GVL», το ιταλικό «SCF», το γαλλικό «SCPP», το βρετανικό «PPL», το ρωσικό «RPA», κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγή για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες

που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 - 57 του Ν 2121/1993, η λειτουργία δε αυτής, εγκρίθηκε όπως προαναφέρθηκε με την ως άνω απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε νόμιμα Φ.Ε.Κ. , ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά της, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και την αντιπροσωπευτικότητά της κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων της συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), για τα έτη 2001 και 2002, καθώς και κατάλογο για τα έτη 2003 και 2004, τους οποίους, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντας τον πρώτο στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» (15-9-2000), «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» (14-9-2000) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (14-9-2000), και τον δεύτερο στις επίσης πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-6-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), ενώ το ίδιο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και η αιτούσα, ως ενιαίος

οργανισμός στην εφημερίδα «ΑΥΓΗ» (20-4-2012), «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (19-4-2012), και «ΚΕΡΔΟΣ» (20-4-2012), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι οι ντίσκο, τα κλαμπ, τα μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Με βάση αυτό το αμοιβολόγιο αυτό η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε, εφόσον η επιφάνεια του καταστήματος είναι 301 έως 400 τ.μ για το έτος 2011, 2012 και 2013 σε 5.900 € το χρόνο, που με τον ΦΠΑ εκ 23% (1.357€) ανέρχεται στο ποσό των 7.257 €. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η πρώτη καθης, εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

του λειτουργεί και εκμεταλλεύεται κατάστημα καφέ-μπαρ επί της οδού εμβαδού 350 τ.μ, με τον
διακριτικό τίτλο όπου σε καθημερινή βάση και καθ'
όλη την διάρκεια λειτουργίας του καταστήματος χρησιμοποιούσε ελληνική και ξένη μουσική, που είναι απαραίτητη για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της, έχοντας ηχητική εγκατάσταση με ηχεία αναμετάδοσης και με τη χρήση και συμβολή ειδικών ατόμων (DJ) που εναλλάσσουν τη μουσική. Εξάλλου η 1^η καθης, χρησιμοποιούσε εδώ και τρία χρόνια το ενδεικτικά αναφερόμενο στην κρινόμενη αίτηση μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών της αιτούσας, όπως ελληνικά κυρίως τραγούδια τα οποία χρησιμοποιεί η καθης το βράδυ, όπως σαφώς κατέθεσε ο μάρτυρας της αιτούσας. Η αιτούσα προσκάλεσε την καθης για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, η τελευταία όμως μέχρι την κατάθεση της κρινόμενης

αίτησης αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κανένα ποσό μέχρι σήμερα. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η πρώτη καθής στην αιτούσα ετησίως για τη χρήση υλικών φορέων ήχου για κάθε ένα από τα έτη 2011, 2012 και 2013 πρέπει να καθοριστεί, με βάση το κοινό αμοιβολόγιο, που συνέταξε η αιτούσα, για καταστήματα εμβαδού 301-400 τ.μ, σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της επιχείρησης της καθής, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος για το 2011 σε 5.900 € για το 2012 σε 5.900 € και για το 2013 σε 5.900 € και συνολικά σε 17.700,00 € πλέον του ΦΠΑ (23%) ύψους 4.071 € και συνολικά 21.771,00 €, καθώς το κατάστημα λειτουργεί 8 έως 12 μήνες, με συνέπεια η αμοιβή της αιτούσας να καθορίζεται στο παραπάνω ποσό. Επίσης επί του παραπάνω ποσού της εύλογης αμοιβής των 17.700,00 ευρώ συνυπολογίζεται και ο φόρος προστιθέμενης αξίας, καθόσον ο εν λόγω φόρος καθίσταται απαιτητός σε περίπτωση που η πληρωμή αμοιβής πραγματοποιείται κατόπιν επιταγής δημόσιας αρχής (όπως δικαστικής αποφάσεως), κατά το χρόνο εισπράξεως της αμοιβής αυτής και επομένως κατά το χρόνο εισπράξεως που γεννάται η φορολογική του υποχρέωση, ο υποκείμενος στο φόρο αυτό θα εκδώσει τιμολόγιο ή απόδειξη ή άλλο στοιχείο που προβλέπουν οι διατάξεις του Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων, στο οποίο θα αναγράφει τη φορολογική αξία και το ποσό του φόρου χωριστά, το δε τιμολόγιο ή άλλο έγγραφο που εξομοιώνεται με τιμολόγιο, για το ποσό αυτό του φόρου θα εκδοθεί κατά την είσπραξη του επιδικαζομένου ποσού (βλ. Α.Π. 80/1999 δημοσίευση ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 8884/2003 Δ/νη 2004, 1104). Η απαίτηση δηλαδή για Φ.Π.Α. ζητείται κατ' άρθρο 69 παρ. 1 περ.ε Κ.Πολ.Δ. από της επελεύσεως του χρονικού σημείου της καταβολής του ποσού της κύριας οφειλής (βλ. Εφ.Α. 8884/2003 ο.π.) και συνεπώς στην προκειμένη περίπτωση κατά την οποία η πληρωμή της εύλογης αμοιβής που θα επιδικαστεί στην αιτούσα θα πραγματοποιηθεί με βάση την δικαστική απόφαση, αυτή, ως υποκείμενη στο φόρο αυτό

κατά την είσπραξη της ένδικης αμοιβής κατά την οποία θα εκδώσει τιμολόγιο ή άλλο σχετικό φορολογικό στοιχείο, παραδεκτά επιδιώκει με την αίτησή της και τον εν λόγω φόρο. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ώστε να μειωθεί η οικονομική ζημία της αιτούσας και να μην υποστούν οι εκπροσωπούμενοι από αυτήν δημιουργοί ανεπανόρθωτη βλάβη. Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση και ως ουσιαστικά βάσιμη ως προς την 1^η των καθ'ων, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει τελευταία στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της στα παραπάνω ποσά και να υποχρεωθεί η 1^η καθης να καταβάλει στην αιτούσα το ήμισυ από το πιο πάνω ποσό της εύλογης αμοιβής και συγκεκριμένα το ποσό των 10.885,50 €. Τέλος τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της 1ης των καθών, που νικήθηκε (άρθρο 176 ΚΠολΔ) σε συνδυασμό με παράρτημα 1 του Ν.4194/27-9-2013.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

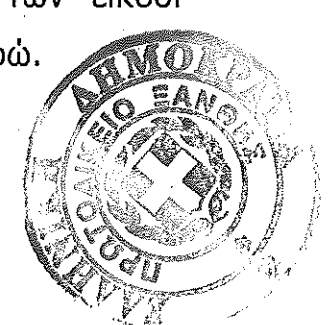
ΘΕΩΡΕΙ ότι η με αριθμ κατ. 340/21-8-2013 αίτηση δεν ασκήθηκε ως προς τις 2^η, 3^η και 4^η των καθών.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της πρώτης των καθών .

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ τα ως απορριπτέα κριθέντα στο σκεπτικό της παρούσης.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η πρώτη των καθών στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της για τα έτη 2011, 2012 και 2013 στο ποσό των είκοσι μία χιλιάδων επτακοσίων εβδομήντα ενός (21.771,00 €)ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την πρώτη των καθών η αίτηση να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτήν και συγκεκριμένα το ποσό των δέκα χιλιάδων οκτακοσίων ογδόντα πέντε ευρώ και πενήντα λεπτών (10.885,50 €).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την πρώτη των καθών να παραδώσει στην αιτούσα καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίασε στην αναφερόμενη στο σκεπτικό επιχείρησή της, κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την πρώτη των καθών στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, το ύψος των οποίων καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων σαράντα τριών (343) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση την 9^η Δεκεμβρίου 2013, απόντων των διαδίκων και της πληρεξούσιας δικηγόρου της αιτούσας, με τη σύμπραξη, για τη δημοσίευση και μόνο της Γραμματέως.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση
20-1-2015
Γραμματέας

Κωνσταντίνια Παπαστεφάνου